

Development of Learning Achievement on English Speaking: Giving Direction Using CLT Technique Teaching for Prathomsuksa 6 Students

Wararat Suttanon¹ and Tidarat Samanpan²

¹Graduate student, Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Nakhonratchasima College, Thailand

²Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Nakhonratchasima College, Thailand

E-mail: wararatsuttanon@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-6719-8461>

E-mail: drtidarat@gmail.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-8846-6293>

Received 04/03/2025

Revised 07/03/2025

Accepted 10/04/2025

Abstract

Background and Aims: The current English teaching in Thailand still relies on rote memorization of vocabulary and focuses more on grammar instruction than on developing speaking skills for communication. Although the English curriculum has been adjusted to align with the Basic Education Core Curriculum B.E. 2551 (2017 Revision), the English scores of primary 6 students remain the lowest compared to other subjects. Importantly, students are unable to give directions, confuse left and right, and cannot use English in daily life. From above, the researcher believes that the Communicative Language Teaching (CLT) approach, which emphasizes language use for communication, is the most appropriate method for developing English language skills, including both structure and grammar. Therefore, this research objective is to compare the achievement in English Speaking: Giving Directions before and after using the Communicative Language Teaching (CLT) technique for primary 6 students.

Methodology: Research instruments the study utilized lesson plans using the CLT (Communicative Language Teaching) teaching technique, and an achievement on the English speaking test, which consists of 20 questions, the questions have 4 choices, with a maximum score of 20 points.

Results: The results of speaking English: giving directional instruction using the CLT (communicative language teaching) technique had an average pre-school score of 10.20 and an average post-school score of 17.65. When comparing the pre-test and post-test scores, it was found that the students' post-test scores were statistically significantly higher than the pre-test at the level of .05 and according to the established assumptions.

Conclusion: The summarizes on the development of English speaking achievement on giving directions by using the CLT (communicative language teaching) teaching technique for Grade 6 students, there is a conclusion and discussion, that is, the development of English speaking achievement on giving directions by using the CLT (communicative language teaching) teaching technique for Grade 6 students after post-test is higher than pre-test with statistical significance at the .05 level.

Keywords: Speaking Skills; Learning Achievement; Communicative Language Teaching (CLT) Technique

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทางโดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วรรัตน์ สุตนนท์¹และ อิตารัตน์ สมนพันธ์²

¹นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา

²สาขาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยนครราชสีมา

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบันยังคงเป็นการสอนแบบท่องจำศัพท์ และเน้นการเรียนรู้หลักไวยากรณ์มากกว่าการฝึกทักษะการพูดเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร แม้ว่าจะมีการปรับหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) แต่ผลคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อยู่ในระดับต่ำสุดเมื่อเทียบกับวิชาอื่น ๆ ที่สำคัญนักเรียนไม่สามารถบอกทิศทาง สืบสนทนการบอกซ้าย - ขวา และใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันไม่ได้ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบสื่อสาร (CLT) ที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีที่เหมาะสมที่สุดในการฝึกทักษะทางภาษาอังกฤษ ทั้งโครงสร้างและไวยากรณ์ ดังนั้นงานวิจัยในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียน

ระเบียบวิธีการวิจัย: การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นนักเรียนโรงเรียนบ้านอ้นวิทยาประชาสรรค์ (โรงเรียนในเครือข่าย) ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2566 ได้โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 1 ห้องเรียน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT 8 แผนการสอน จำนวน 10 ชั่วโมง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก คะแนนรวม 20 คะแนน สถิติที่ใช้คือค่าที (t-test dependent)

ผลการวิจัย: ผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 10.20 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 17.65 และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผล: การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การพูดภาษาอังกฤษ; การบอกทิศทาง; เทคนิคการสอนแบบ CLT

บทนำ

ในปัจจุบันเป็นสังคมแห่งเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้มีความเจริญก้าวหน้า มีความเคลื่อนไหว ไม่จะเป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรมเศรษฐกิจ เทคโนโลยี และหน่วยงานต่าง ๆ ทั่วโลกนั้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งปัจจุบันได้มีการนำเทคโนโลยีสารสนเทศระบบ อินเทอร์เน็ตมาช่วยในการสร้างความรู้ เชื่อมโยงแหล่งความรู้เพื่อลดช่อง และระยะเวลาในการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ สืบค้นหาความรู้ต่าง ๆ ได้ด้วย

ตนเอง จากเครือข่ายของความรู้ คลังความรู้ที่ถูกสร้างและจัดเก็บบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในขณะนี้ปริมาณมากที่สุดใบบรรดาสื่อต่างๆ ดังนั้นครูผู้สอนสามารถแนะนำแนวทางในการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ และเพิ่มทักษะทั้งสี่ด้านของภาษาอังกฤษ และยังสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนมาใช้ในการชีวิตประจำวันและเป็นประโยชน์อย่างแท้จริง (บัญชา อึ้งสกุล, 2545:53)

โดยการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยส่วนใหญ่ยังคงเป็นการสอนแบบท่องจำศัพท์ และเน้นการเรียนหลักไวยากรณ์ (Grammar Translation Method) มากกว่าการเรียนโดยการฟังและการพูดเพื่อนำทักษะไปใช้ในการสื่อสาร สอดคล้องกับ ผลการศึกษาวิจัยของอาทิตย์ อินตะแก้ว (2560) พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar Analysis Language Learning Style) นอกจากนี้นักศึกษาในระดับอุดมศึกษายังไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ หรืออาจพูดได้แต่ยังไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถเลือกใช้คำที่เหมาะสม และเรียบเรียงคำพูดได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ รวมทั้งขาดความมั่นใจในการสื่อสาร ประกอบกับผู้เรียนมีโอกาสน้อยมากในการฝึกฝนทักษะความเข้าใจในการฟังพูดสื่อสารทั้งในชั้นเรียน และนอกชั้นเรียน (Charaudom,2007)

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันเป็นการเรียนที่ไม่เน้นให้ผู้เรียนสื่อสารได้ ไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษา โดยวิชาเรียนภาษาอังกฤษบางแห่งไม่มีการสอนบทสนทนา (Conversation) หรือฝึกสนทนาภาษาอังกฤษ จึงเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ทิลเลสตัน ดอนนา วอลค์เกอร์ (2546: 73) กล่าวว่าจัดการเรียนรู้ในโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นการจัดการเรียนการสอนเหมือนในอดีต แม้ว่าจะมีสื่อหรือเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามา แต่การเรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียนยังคงเป็นเพียงการตอบคำถามเมื่อครูถามเท่านั้นสอดคล้องกับ ปราณี กุลละวณิชย์ (2551: 18) ที่กล่าวว่าการสอนภาษาต่างประเทศให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต้องอาศัยรูปแบบของการฝึกฝนที่หลากหลาย แต่ในห้องเรียนนั้นมีข้อจำกัดหลายประการ เช่น จำนวนนักเรียน ความถนัดของครู เป็นต้น และสอดคล้องกับ อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ (2555: 107) ที่กล่าวว่าปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทักษะภาษาอังกฤษของไทยยังไม่บรรลุเป้าหมาย คือจำนวนของผู้เรียนในชั้นเรียนที่มีมากถึง 40 คน ทำให้การจัดกิจกรรมสนทนาเป็นไปได้อย่างยากหรือไม่ทั่วถึง ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนจะอยู่ในรูปแบบครูเป็นศูนย์กลางของชั้นเรียน การฝึกฟังและการพูดจะมีลักษณะคล้ายเรียนบรรยาย หรือเพียงเรียนพูดและออกเสียงตามผู้สอนหรือสื่อการสอนเท่านั้น สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ให้ความสำคัญสอดคล้อง และเหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมให้ชัดเจน รวมทั้งได้พัฒนาเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษา และสถานศึกษาอย่างทั่วถึงซึ่งในการศึกษาฉบับ พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ติดต่อสื่อสารได้ทั้งรับและการส่งสาร และมีความรู้ความเข้าใจสารสนเทศได้เป็นอย่างดี เน้นความรู้ความสามารถของผู้เรียนด้านวัฒนธรรมและทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน ทักษะการพูด และทักษะการเขียน (กรมวิชาการ, 2563, หน้า 1-2) เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง (Lifelong education) พัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถอยู่เสมอ

จากการจัดการศึกษาในปีที่ผ่านมา พบว่า แม้ว่าจะได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ในนักเรียนระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ผลคะแนนทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ก็ยังคงอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งผลคะแนน

ดังกล่าวสอดคล้องกับผลการประเมินคุณภาพทางการศึกษาระดับชาติ O-Net (Ordinary National Educational Test) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำสุดเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ ที่สำคัญนักเรียนไม่สามารถบอกทิศทาง (Direction) สับสนการบอกซ้าย - ขวา หรือบอกทางสถานที่ต่าง ๆ และยังไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริง พบว่า การสอนแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (CLT) ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ เช่น ดี.เอ. วิลคินส์ (D.A Wilkins) คริสโตเฟอร์ แคนด์ลิน(Christopher Candlin) และเฮนรี วิดโดสัน (Henry Widdoson) ต่างก็เห็นพ้องกันว่า การเน้นที่โครงสร้างทางภาษาไม่ได้ช่วยให้ผู้เรียนสื่อสารได้ สิ่งที่ควรสอนเพิ่มเติมคือทักษะการสื่อสาร และความรู้ในหน้าที่ของภาษา เพราะภาษาเป็นเรื่องของการสื่อสาร ความหมาย และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Richards & Rodgers, 2001: 153-155) นอกจากนั้นเจเรมี ฮาเมอร์ (2546: 73) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษที่ดีที่สุด คือ การสอนที่นักเรียนมีโอกาสพูดมากที่สุด สอดคล้องกับสมมติฐานของ Krashen (1983: 175) ที่กล่าวว่า การรับรู้ภาษาที่สองมีลักษณะคล้ายการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กเล็กที่เริ่มรับรู้ภาษา โดยไม่จำเป็นต้องสอนรูปแบบหรือหลักการใช้ภาษาโดยตรง ซึ่งมนุษย์สามารถรับรู้ภาษาได้โดยการสื่อสาร และการรับข้อมูลทางภาษาที่สามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) และสามารถพัฒนาทักษะความสามารถเป็นผู้ใช้ภาษาได้เองอย่างมีประสิทธิภาพ ในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการรับรู้ภาษา มีปฏิสัมพันธ์อย่างมีความหมาย และสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้นการเรียนภาษาที่สองจะประสบความสำเร็จได้ผู้เรียนต้องมีการฝึกฝนการใช้ภาษาซ้ำ ๆ มีความหมายและสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงหลักไวยากรณ์ เมื่อฝึกฝนบ่อย ๆ จะเกิดเป็นโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นเองอย่างเป็นธรรมชาติ การเรียนรู้ด้วยวิธีนี้เป็นการเรียนรู้ที่ผสมผสานกับการเรียนรู้เชิงโครงสร้างไวยากรณ์นำไปสู่การลงมือปฏิบัติ นั่นคือการสื่อสาร เกิดเป็นประสบการณ์ และทำให้ผู้เรียนตระหนักในคุณค่าของบทเรียน นำไปสู่การเรียนรู้ที่คงทน เพื่อให้ผู้เรียนนำประสบการณ์ที่ได้ไปใช้ในสถานการณ์นอกห้องเรียน หรือสื่อสารในชีวิตจริงได้

ดังนั้น จากปัญหาและการศึกษาแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนแบบการสอนภาษาเพื่อสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) เพราะจากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้ว ทำให้ทราบว่า การจัดการเรียนการสอนแบบ CLT เหมาะสมสำหรับเป็นกิจกรรมที่ใช้ฝึกทักษะการใช้ภาษามากที่สุด เพราะเป็นวิธีการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความเข้าใจโครงสร้างทางไวยากรณ์ และความรู้ความเข้าใจการใช้ภาษาทางสังคม ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่ว ความถูกต้อง และความกล้าแสดงออกที่จะใช้ภาษาได้อย่างมั่นใจ

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียน

การทบทวนวรรณกรรม

การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT) คือแนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (Language skill) และภาษาเพื่อสื่อสาร (Canale &

Swain, 1980 ; Widdowson, 1978). Canale & Swain (1980) และเซวิ กอนอน (Savignon, 1983) ได้แยกองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

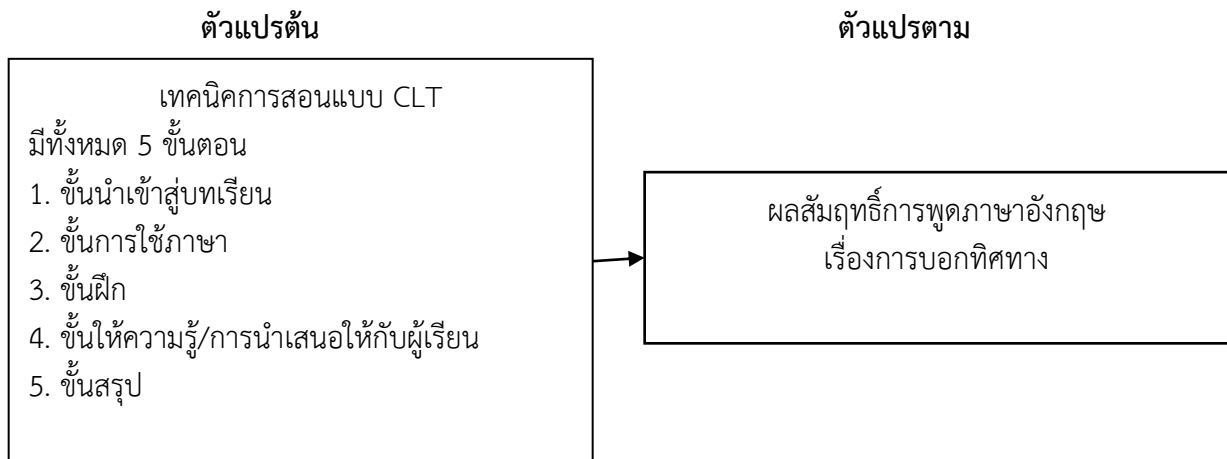
1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (grammatical competence) หมายถึงความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง
2. ความสามารถด้านสังคม (sociolinguistic competence) หมายถึงการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และ การใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น
3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูด และเขียน (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบ และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่นการใช้ภาษาท่าทาง (Body language) การขยายความโดยใช้ คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น นอกจากนี้

Richards (2006) ได้อธิบายบทบาทของผู้เรียน (Learner Roles) ของการสอนภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ไว้ว่าผู้เรียนคือผู้ปรึกษา (Negotiator) มุ่งให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และบทบาทของครู (Teacher Roles) คือ 1) ผู้ดำเนินการ (Organizer, Facilitator) 2) ผู้แนะนำหรือแนะแนว (Guide) และ 3) ผู้วิจัยและผู้เรียน (Researcher, Learner) นอกจากนี้ครูอาจมีบทบาทอื่น ๆ เช่น ผู้ให้ คำปรึกษา (Counselor) ผู้จัดการกระบวนการกลุ่ม (Group process manager) โดยครูมีหน้าที่จัดกิจกรรมและในช่วงที่นักเรียนทำกิจกรรม ครูจะกระตุ้นให้กำลังใจช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมาย และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อันเป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammar competence) และความสามารถทางด้านการสื่อสาร (Communicative competence) ของผู้เรียนสำหรับบทบาทของสื่อการเรียนการสอนนั้น (The Role of Instructional Materials) เน้นการจัดสถานการณ์ที่ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติที่เน้นให้ ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทำงานเป็นกลุ่มร่วมมือกัน โดยเน้นการใช้สื่อที่เป็นของจริง (authentic material) เช่น ป้าย ประกาศโฆษณา เป็นต้น และยังเสริมว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารนั้นมุ่งเน้น ความสำคัญของผู้เรียนในการนำความรู้ทางภาษาที่มีอยู่ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

ดังนั้น การสอนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ของชีวิตประจำวันจึงเป็นสิ่งจำเป็น ผู้สอนควรคำนึงถึงภาระงาน และกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง สื่อที่ใช้ควรเป็นสื่อที่เชื่อถือได้ในการสื่อสารจริง หากเกิดความผิดพลาดทางไวยากรณ์เล็กน้อย ผู้สอนไม่ควรแก้ไขทันที แต่ควรแก้ไขหากความผิดพลาดดังกล่าวทำให้ไม่เข้าใจหรือสื่อสารผิด เพื่อให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ จากการศึกษาความหมายของการสอนภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากศึกษาหาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) ผู้วิจัยได้ยึดกระบวนการตามกรอบแนวคิด

แผนภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการศึกษา

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัย การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (Communicative Language Teaching) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้ศึกษาได้กำหนดวิธีดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอนไว้ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ขอบเขตด้านประชากร: ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็น นักเรียนโรงเรียนบ้านหนองแสงโนนสมบูรณ์ และโรงเรียนบ้านอันวิทยาประชาสรรค์ (โรงเรียนในเครือข่าย) จำนวน 2 โรงเรียน โดยนักเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2566 ทั้งหมดจำนวน 3 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 58 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็น นักเรียนโรงเรียนบ้านอันวิทยาประชาสรรค์ (โรงเรียนในเครือข่าย) ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2566 ได้โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้จัดทำเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (Communicative Language Teaching) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT จนวน 8 แผนการเรียนรู้ ทั้งหมด 10 ชั่วโมง ดังนี้

2.1.1 เรื่อง แนะนำคำศัพท์และวลีที่เกี่ยวข้องกับการบอกทาง	จำนวน 1 ชั่วโมง
2.1.2 เรื่อง การฟังและการถามทาง	จำนวน 1 ชั่วโมง
2.1.3 เรื่อง การทำแผนที่และการบอกทาง	จำนวน 1 ชั่วโมง
2.1.4 เรื่อง การฝึกการถามทางและการบอกทางในชีวิตจริง	จำนวน 2 ชั่วโมง
2.1.5 เรื่อง การบอกทางโดยใช้แผนที่จริง	จำนวน 2 ชั่วโมง

2.1.6 เรื่อง การทำกิจกรรมกลุ่ม

จำนวน 1 ชั่วโมง

2.1.7 เรื่อง การแสดงบทบาทสมมติ (Role-play)

จำนวน 1 ชั่วโมง

2.1.8 เรื่อง การทบทวนและสรุป

จำนวน 2 ชั่วโมง

นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (Communicative Language Teaching) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจน ความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข มีค่า IOC ระหว่าง 1.00 คุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ในระดับดี นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับความถูกต้องของเนื้อหา เวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ และปรับจำนวนข้อของใบกิจกรรม/ใบงานให้มีความเหมาะสม รวมถึงการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้ครอบคลุมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ แล้วนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นสังเกตและบันทึกข้อบกพร่องของความยากง่ายของเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรม เวลา และภาษาที่ใช้ในการเรียนการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.2 การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

เพื่อใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบทดสอบการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (Communicative Language Teaching) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้ศึกษาสร้างขึ้นตามแนวการสร้างและหาคุณภาพแบบอิงเกณฑ์ ดังนี้

2.2.1 ศึกษาวิธีการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) และศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก

2.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้ โดยสร้างเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

2.2.4 นำแบบทดสอบการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษดังกล่าว ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมด้านเนื้อหาด้านภาษาและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

2.2.5 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจสอบแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ พิจารณาและประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ และจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อสอบตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 ถ้าแน่ใจว่าข้อสอบไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.6 นำคะแนนผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบ และจุดประสงค์การเรียนรู้ มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตรหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ค่าที่ใช้ได้อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 (บุญชม ศรีสะอาด, 2560)

2.2.7 นำแบบทดสอบที่ผ่านการตรวจพิจารณาแล้วไปจัดพิมพ์ และนำไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย) โดยการตรวจให้คะแนน ใช้เกณฑ์ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกันให้ 0 คะแนน

2.2.8 คัดเลือกแบบทดสอบรายข้อที่มีค่าความยากง่าย (P) อยู่ที่ 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ที่ 0.20 – 1.00 แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ทั้งฉบับ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.987

2.2.9 นำแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์มาจัดพิมพ์ เพื่อนำไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยมีวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.1 ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกัน ให้ 0 คะแนน และบันทึกคะแนนเพื่อใช้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pretest)

3.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 8 แผน จำนวน 10 ชั่วโมง

3.3 เมื่อดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามเนื้อหาครบแล้ว ให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยเป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน แล้วนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยใช้เกณฑ์ตอบถูกให้ข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือกในข้อเดียวกันให้ 0 คะแนน และบันทึกคะแนนเพื่อใช้เป็นคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test)

3.4 นำข้อมูลที่ได้จากการทดลอง ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อสรุปผลการทดลองตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาต่อไป

ผลการวิจัย

ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติ t - test แบบ dependent samples ได้ผลดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching)

การทดสอบ	N	$\bar{X}$	SD.	t	P.value.
ก่อนเรียน	20	10.20	1.47	26.99	0.00*
หลังเรียน	20	17.65	0.79		

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 10.20 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 17.65 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

ผลการวิจัยที่เกิดขึ้นดังกล่าว มีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของการศึกษานั้น สืบเนื่องมาจากเทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ผ่านขั้นตอนกระบวนการสร้างอย่างมีระเบียบ และมีวิธีการที่เหมาะสม สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทาง โดยเทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สามารถอภิปรายได้ว่าการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT (communicative language teaching) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีโอกาสเข้าร่วมถึงกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างทั่วถึง นักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง โดยยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ มีปฏิสัมพันธ์ที่ระหว่างบุคคลกับบุคคลอยู่เสมอ และต่อเนื่อง ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจตนเองมากขึ้น ตระหนักถึงคุณค่าในตัวเอง ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการบอกทิศทางสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วราภรณ์ วราธิพร (2558) ได้ศึกษาและพัฒนางานวิจัย เรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีค่าคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการสอนปกติอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลดังกล่าวสามารถสอดคล้องกับงานวิจัยของกฤตยา สุขประเสริฐ (2561) ได้ศึกษา และพัฒนางานวิจัย เรื่องผลของการใช้รูปแบบการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูด ของนักเรียนนายสิบตำรวจศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 7 พบว่า 1. ความจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านเนื้อหาการใช้ภาษา และประโยชน์ที่ได้รับเหมาะสมต่อการนำไปปฏิบัติในสถานการณ์จริง 2. ประสิทธิภาพของรูปแบบที่พัฒนาขึ้น มีดังนี้ 3.1) ความสามารถในการฟัง - พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนนายสิบตำรวจ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผลมีขนาดใหญ่มาก เท่ากับ 5.37 3.2) นักเรียนนายสิบตำรวจมีความคิดเห็นในระดับมากต่อรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปณิตา ทำมิกดิ์ (2558) ได้ศึกษาและพัฒนางานวิจัย เรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 4) นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ และนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษโดยรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 และ 3.37 ตามลำดับ และ5)

นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรม การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ มีคะแนนผลการทดสอบหลังเรียนผ่านไป 2 สัปดาห์ และทดสอบซ้ำ พบว่า คะแนนเฉลี่ยลดลง 0.55 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 1.83 ส่วนนักเรียนเรียนตาม คู่มือครูภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยลดลง 1.05 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 3.50 แสดงว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์ มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่เรียนตามคู่มือครูภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สิรินาถ ศรีอนันต์ (2559) ได้ศึกษาและพัฒนางานวิจัย เรื่องการใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษ และความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดหลังการเรียนรู้แบบประสบการณ์ และผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ เนตรชนก โฉมทอง (2561) ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนโดยใช้วิธีสอนบทบาทสมมติร่วมกับกลวิธีการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถของนักเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี และมีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนโดยใช้วิธีสอนบทบาทสมมติร่วมกับกลวิธี การสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดที่เกิดจากการวิจัยในครั้งนี้

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ บางแผนการจัดการเรียนรู้มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ทำมากเกินไป ทำให้ผู้สอนไม่สามารถสอนได้ทันภายใน 60 นาที จะต้องนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่ยังไม่ได้จัดกิจกรรมมาจัดกิจกรรมในครั้งต่อไป และมีการปรับเปลี่ยนแผนการจัดการเรียนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเวลาที่กำหนดให้

1.2 ผู้สอนควรใช้เวลาในการทบทวนเนื้อหาอย่างต่อเนื่อง โดยผู้สอนอาจใช้เวลาทบทวนก่อนการที่จะเริ่มเรียนบทเรียนต่อไป ในแต่ละครั้งทบทวนประมาณครั้งละ 10 – 15 นาที

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยการสอนร่วมกับวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถในการเรียนและเหมาะสมกับผู้เรียนในทุกระดับชั้น

2.2 ควรมีการวิจัยเครื่องมือที่หลากหลายกับวิธีการสอน เช่น สื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์ ที่สามารถให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาโดยไม่มีข้อจำกัด และสามารถใช้กับกลุ่มคนอื่น ๆ ที่สนใจในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2563). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กระทรวงศึกษาธิการ, 1-2.

กฤตยา สุขประเสริฐ (2561). ผลของการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถ

ในการฟัง-พูด ของนักเรียนนายสิบตำรวจ ศูนย์ฝึกอบรมตำรวจภูธรภาค 7. ปรชญาดุษฐ์บัณฑิต (ปร.ด.):

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- เจอร์มี ฮาเมอร์ (Harmer, Jeremy). (2546). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. (แปลและเรียบเรียง โดยเสาวภา ฉายะบุระกุล). กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ทิลเลสตัน, ดอนนา วอลค์เกอร์. (2546). *คู่มือปฏิบัติการเรียนการสอนยุคใหม่*. แปลโดย อรจรรย์ ณ ตะกั่วทุ่ง. กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เนท.
- เนตรชนก โฉมทอง และ ชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน. (2561). การพัฒนากิจกรรมพัฒนาผู้เรียนโดยใช้วิธีสอนบทบาทสมมติ ร่วมกับกลวิธีการสื่อสาร เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*. 12 (4),500-519.
- บัญชา อึ้งสกุล. (2545). การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษหลักการทักษะและหลักการปฏิบัติการ. *วารสารวิชาการ*. 5(7), 52-57.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 10), กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปณิดา ทำมิกัดดี. (2558). *การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบสื่อวีดิทัศน์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปราณี กุลละวณิชย์. (2551). *การสอนภาษาต่างประเทศและการเรียนรู้*. โครงการในแผนพัฒนาวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราภรณ์ วราธิพร. (2558). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์จังหวัดปทุมธานี.
- สิรินาถ ศรีอนันต์. (2559). *การใช้การเรียนรู้ภาษาแบบประสบการณ์เพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). *การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อาทิตย์ อินตะแก้ว, งามอาจ นัยพัฒน์ และ อัญชลี จันทร์เสม. (2560). การศึกษารูปแบบการเรียนรู้อังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ. *วิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา*. 15 (1), 36-53.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1, 1-47.
<http://dx.doi.org/10.1093/applin/l.1.1>
- Charaodom, P. (2007). *An Investigation of Thai students' English Language Problems and Their Learning Strategies in the International Program at Mahidol university*. Master Thesis, Department of Languages graduate College, King Mongkut's Institute of Technology North Bangkok.
- Krashen, S. (1983). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Pergamon Press.

- Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today*. Cambridge University Press.
- Richards, J.C., & Rodgers, T.S. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge University Press.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative competence: Theory and classroom practice*. Addison-Wesley.
- Widdowson, H. G. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.